

สรุปผลการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ

6.1 สรุป

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาถึงรูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในภาษาไทย และการใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวเหล่านี้ ที่แปรไปตามปัจจัยทางสังคม 2 ประการคือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้ที่ตนเขียนถึง และอายุของผู้เขียนที่ต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่ปรากฏ สรุปได้ดังนี้คือ

6.1.1 รูปแบบของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในภาษาไทยในปัจจุบัน

คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในภาษาไทยปัจจุบัน ประกอบด้วยส่วนประกอบใหญ่ ๆ 2 ส่วนคือ ส่วนประกอบหลักซึ่งต้องมีหน้าด้วยส่วนประกอบรองซึ่งมีหรือไม่มีก็ได้ ส่วนประกอบหลักซึ่งเป็นส่วนหลังของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว คือ คำเรียกขาน เช่น คำเรียกญาติ วลี แสดงความรู้สึก หรือ ชื่อ และ ส่วนประกอบรองซึ่งเป็นส่วนแรกและไม่เกิดตามลำดับ คือ คำขึ้นต้น ได้แก่ คำทักทายซึ่งอาจตามด้วยคำลงท้าย เช่น "สวัสดี" หรือ "สวัสดีค่ะ" หรือ คำแสดงความคารวะ เช่น "เรียน" หรือ "ถึง" ตัวอย่างต่อไปนี้ แสดงให้เห็นถึงรูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในภาษาไทยปัจจุบัน

คุณพ่อที่นับถือ (คำเรียกขาน)

สวัสดี (ค่ะ) คุณพ่อที่เคารพ (คำทักทาย+คำลงท้าย)+คำเรียกขาน)

กราบเท้าคุณพ่อที่รักและเคารพ (คำแสดงความคารวะ + คำเรียกขาน)

6.1.2 รูปแบบต่าง ๆ ของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่แตกต่างกันไปตามบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้ที่ตนเขียนถึง

ผู้วิจัยพบว่าการใช้รูปแบบต่าง ๆ ของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว มีการใช้ที่แตกต่างไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้ที่ตนเขียนถึง เช่น เมื่อเขียนถึงพ่อ ใช้ว่า "กราบเท้าคุณพ่อที่เคารพ" แต่ใช้ "อ้ออที่รัก" เมื่อเขียนถึงเพื่อน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้ที่ตนเขียนถึงที่ผู้วิจัยนำมาพิจารณา คือ ความสัมพันธ์แบบไม่สมมูล ได้แก่ เขียนถึง

ผู้ใหญ่ เขียนถึงผู้น้อย และ ความสัมพันธ์แบบสมมูล ได้แก่ เขียนถึงเพื่อน สามี/ภรรยา และ คู่รัก

นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังได้นำเรื่องของความสนิท และ ความไม่สนิทของผู้เขียนที่มี กับผู้ที่ตนเขียนถึงในความสัมพันธ์ทั้ง 2 ลักษณะ อีกประการหนึ่งด้วย ซึ่งทำให้บทบาทของ ผู้ที่ตนเขียนถึงของการศึกษานี้ มีทั้งสิ้น 29 บทบาท ได้แก่ พ่อ แม่ ลูกที่สนิท-ที่ไม่สนิท ป้าที่สนิท-ที่ไม่สนิท น้าที่สนิท-ที่ไม่สนิท อาที่สนิท-ที่ไม่สนิท พี่ที่สนิท-ที่ไม่สนิท น้องที่สนิท-ที่ไม่สนิท หลานที่สนิท-ที่ไม่สนิท ครูที่สนิท-ที่ไม่สนิท ศิษย์ที่สนิท-ที่ไม่สนิท เพื่อนที่สนิท-ไม่สนิทที่มีอายุ มากกว่า เพื่อนสนิท-ไม่สนิทที่มีอายุเท่ากัน เพื่อน-ไม่สนิทที่มีอายุอ่อนกว่า สามี/ภรรยา คู่รัก และ บุตร

จากผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่า รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่ใช้เมื่อเขียนถึง บุคคลในกลุ่มที่เป็นผู้ใหญ่แตกต่างกันระหว่างรูปแบบที่ใช้เมื่อเขียนถึง ญาติที่มีอาวุโสมาก และ ผู้เป็นครู กับรูปแบบที่ใช้เมื่อเขียนถึงญาติที่มีอาวุโสน้อย กล่าวคือ เมื่อเขียนถึงญาติที่มีอาวุโสมาก รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่ใช้มากที่สุดได้แก่ คำแสดงความคารวะ+คำเรียกขาน แต่เมื่อ เขียนถึงญาติที่มีอาวุโสน้อย รูปแบบที่ใช้มากที่สุดได้แก่ รูปแบบ คำเรียกขาน และ คำทักทาย+คำ เรียกขาน ปรากฏว่ารูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวสำหรับญาติที่มีอาวุโสน้อยนี้ เป็นรูปแบบ เดียวกันกับที่ใช้เมื่อเขียนถึงผู้น้อยและผู้เท่ากัน นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบข้อแตกต่าง ในการใช้ คำแสดงความคารวะ และ คำเรียกขาน อีกด้วย สำหรับคำแสดงความคารวะนั้นพบว่า เมื่อเขียนถึงญาติที่มีอาวุโสมาก จะใช้คำแสดงความคารวะว่า "กราบเท้า" "กราบเรียน" และ "เรียน" แต่เมื่อเขียนถึงญาติที่มีอาวุโสน้อย ผู้น้อย และ ผู้ที่เท่ากัน คำแสดงความคารวะ ที่ใช้คือ "ถึง" เท่านั้น สำหรับข้อแตกต่างในการใช้คำเรียกขาน พบว่า เมื่อเขียนถึงญาติที่มี อาวุโสมากจะใช้ คำนำหน้า+คำเรียกญาติ+วลีแสดงความรู้สึก เมื่อเขียนถึงผู้เป็นครูใช้ ตำแหน่ง+วลีแสดงความรู้สึก เมื่อเขียนถึงญาติที่มีอาวุโสน้อยใช้ คำเรียกญาติ+ชื่อ+วลีแสดงความ รู้สึก และ เมื่อเขียนถึงผู้น้อย และ ผู้ที่เท่ากัน ใช้ ชื่อ+วลีแสดงความรู้สึก ส่วนข้อ แตกต่างในการใช้คำทักทาย ซึ่งเป็นส่วนประกอบหนึ่งของรูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว ในภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยไม่พบข้อแตกต่างใด ๆ กล่าวคือ คำทักทายที่พบใช้มากที่สุดเมื่อเขียนถึง ผู้ใหญ่ ผู้น้อย และผู้เท่ากัน คือ คำทักทายว่า "สวัสดี"

จากการนำเรื่องความสนิท และ ความไม่สนิท ที่ผู้เขียนมีกับผู้ตนเขียนถึงในบทบาท ต่าง ๆ เข้ามาพิจารณาความแตกต่างของการใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวนั้น ผู้วิจัยพบว่า ความสนิท และ ความไม่สนิท ที่ผู้เขียนมีต่อผู้ตนเขียนถึง ไม่มีอิทธิพลที่ทำให้เห็นถึง การเลือกใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งโดยเฉพาะ ยกเว้น ในความสัมพันธ์

กับน้ำ และ ครู กล่าวคือ เมื่อเขียนถึงน้ำทั้งที่สนิท และ ที่ไม่สนิท ใช้รูปแบบเดียวกันคือ คำทักทาย+คำเรียกขาน แต่รูปแบบนี้ใช้กับน้ำที่สนิทมากกว่าน้ำที่ไม่สนิท ซึ่งเป็นความแตกต่างในเรื่องของความถี่ของการใช้รูปแบบ สำหรับกรณีของครูนั้น เมื่อเขียนถึงครูที่สนิท และ ที่ไม่สนิท ผู้เขียนใช้รูปแบบ คำแสดงความ+คำเรียกขาน โดยใช้คำเรียกขานที่อยู่ในรูปของ ตำแหน่ง+วลีแสดงความรู้สึก เหมือนกัน ข้อแตกต่างในกรณีนี้อยู่ที่ คำแสดงความคารวะ เมื่อเขียนถึงครูที่สนิท ผู้เขียนมีแนวโน้มในการใช้ "กราบเรียน" และ มีแนวโน้มในการใช้ "เรียน" เมื่อเขียนถึงครูที่ไม่สนิท เพราะคำว่า "เรียน" นั้น เป็นเพียงคำขึ้นต้นจดหมายแบบหนึ่ง เพื่อแจ้งให้ทราบโดยสุภาพ หรือ บอกเพียงว่า จดหมายฉบับนั้นเขียนถึงใครเท่านั้น ในขณะที่คำว่า "กราบเรียน" นอกจากจะเป็นคำขึ้นต้นจดหมายอย่างหนึ่งแล้ว ยังเป็นคำที่แสดงอาการเคารพเหมือนอย่างกราบ นั่นคือ นอกจากจะต้องการบอกให้ทราบว่าจดหมายนั้นเขียนถึงใคร ผู้เขียนยังต้องการที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกเคารพที่มีต่อผู้ที่ตนเขียนถึง ซึ่งแสดงว่าผู้เขียนและผู้ที่ถูกเขียนถึงมีความสนิทสนมกันมากกว่าที่จะใช้เพียงคำว่า "เรียน"

6.1.3 รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่แตกต่างกันตามอายุของผู้เขียน 4 กลุ่มอายุ

การใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวของผู้เขียน 4 กลุ่มอายุ เมื่อเขียนถึงผู้ที่ตนเขียนถึงในบทบาทความสัมพันธ์แบบต่าง ๆ โดยทั่ว ๆ ไปไม่มีความแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาในส่วนที่เป็นรูปแบบใหญ่ คือใช้ คำเรียกขาน คำแสดงความคารวะ+คำเรียกขาน คำทักทาย+คำเรียกขาน แต่เมื่อพิจารณาในระดับของรูปแบบย่อย พบว่า ผู้เขียนที่มีอายุ 10-15 ปี มีการใช้คำขึ้นต้นแตกต่างออกไปจากผู้เขียนกลุ่มอื่น ๆ อีก 3 กลุ่ม เช่น มีการใช้คำสวัสดีในภาษาอังกฤษ เช่น คำทักทายว่า "Hi" "Hello" คำแสดงความคารวะ ว่า "Dear" หรือ "To" ตลอดจนการใช้คำทักทายในภาษาไทยที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น "หวัดดี" "โง" "เป็นโง" ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนที่มีอายุ 10-15 ปี ใช้คำเหล่านี้กับผู้คนที่ตนเขียนถึง ในทุกลักษณะความสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่ หรือ ผู้น้อย ทั้งนี้แสดงออกให้เห็นถึง ความเป็นผู้ที่มิใช่เด็กซึ่งอาจยังไม่พิถีพิถันมากในเรื่องของการใช้ภาษาที่เป็นที่ยอมรับว่าเหมาะสมมากที่สุด ผู้เขียนที่มีอายุ 20-25 ปี มีการใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่มีลักษณะก้ำกึ่งคือ เมื่อเขียนถึงผู้ใหญ่จะเลือกใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่อยู่ในรูปของ คำแสดงความคารวะ+คำเรียกขาน แต่เมื่อเขียนถึงผู้น้อยแล้ว ผู้เขียนที่มีอายุ 20-25 ปี พบมีการใช้คำขึ้นต้นที่คล้ายคลึงกับของผู้เขียนที่มีอายุ 10-15 ปี เช่น ใช้คำว่า "หวัดดี" "โง" "เป็นโง" เมื่อเขียนถึงน้อง และ หลาน และผู้เขียนกลุ่มอายุ 30-35 ปี และ 40-45 ปี จะใช้คำขึ้นต้นในลักษณะดังกล่าวนี้ น้อยมาก หรือ ไม่ใช้เลย เช่น พบมีการใช้คำว่า "หวัดดี" เมื่อเขียนถึงหลานโดยผู้เขียนกลุ่มอายุ 30-35 ปี แต่ปรากฏการใช้เพียง 2 ครั้ง ซึ่งน้อยมากเมื่อเทียบกับการใช้โดยผู้เขียนใน 2 กลุ่มแรก ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า

น่าจะเป็นการใช้ในลักษณะของเฉพาะบุคคลมากกว่า สำหรับผู้เขียนกลุ่มอายุ 40-45 ปี จากการศึกษาในครั้งนี้ เป็นผู้ที่มีความหลากหลายในการใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่น้อยที่สุด ทั้งในด้านรูปแบบใหญ่ และ ความหลากหลายในการใช้คำขึ้นต้น ในขณะที่ผู้เขียนกลุ่มอายุ 10-15 ปี มีการใช้ที่หลากหลายมากที่สุด จึงอาจกล่าวได้ว่า อายุที่มากขึ้นมีส่วนในการที่จะทำให้ผู้เขียนเลือกใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่สุภาพและเหมาะสมกับผู้ที่คุณเขียนถึงมากที่สุด

6.2 อภิปรายผล

6.2.1 ผู้วิจัยพบว่า แนวโน้มในการที่จะใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว ที่แสดงความใกล้ชิด หรือความสนิทจะเกิดขึ้น เมื่อเขียนถึงญาติผู้ใหญ่ผู้ที่เป็นแม่ หรือ ญาติที่เป็นเพศเดียวกับแม่ซึ่งในที่นี้คือ ป้า มากกว่าเมื่อเขียนถึง พ่อ หรือ ญาติเพศเดียวกับพ่อซึ่งคือ ลุง เช่น ใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวเมื่อเขียนถึงแม่และป้า ว่า "ถึงคุณแม่ที่รัก" หรือ "สวัสดีค่ะคุณป้า" มากกว่าที่จะใช้เมื่อเขียนถึงผู้ที่เป็นพ่อและลุง ที่ใช้ว่า "กราบเท้าคุณพ่อที่เคารพ" หรือ "กราบคุณลุง" ซึ่งจากการใช้ลักษณะดังกล่าว สะท้อนให้เห็นภาพของครอบครัวในสังคมไทย ที่ผู้น้อยมักมีความใกล้ชิดกับแม่หรือญาติเพศเดียวกับแม่ ได้มากกว่าพ่อหรือญาติเพศเดียวกับพ่อ ซึ่งอาจเป็นเพราะในสังคมไทย ผู้ชาย คือ ผู้เป็นพ่อเป็นหัวหน้าครอบครัว ซึ่งผู้น้อยมักจะถูกสอนให้เคารพ และยำเกรงมากที่สุด และไม่สมควรที่จะทำให้อับอายแก่ที่เขมกันได้เท่ากับผู้เป็นแม่ ซึ่งในบางครอบครัวมีบทบาทเป็นเพื่อนของลูก นอกเหนือจากการเป็นแม่ อย่างไรก็ตามการใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในลักษณะดังกล่าว ไม่ปรากฏในข้อมูลที่เขียนถึงน้าและอา ซึ่งในแต่ละครอบครัวอาจมีทั้งน้าและอาผู้หญิง หรือ น้าและอาผู้ชาย ทั้งนี้เพราะ ผู้วิจัยมิได้ระบุในแบบสอบถามว่าเขียนถึง น้าและอาเพศชายหรือหญิง ซึ่งไม่อาจสรุปในการศึกษาคั้งนี้ได้ว่า มีความแตกต่างกันเหมือนเช่นที่เกิดขึ้นกับ พ่อ-แม่ หรือลุง และป้า ดังที่กล่าวไปแล้ว

6.2.2 จากการศึกษาที่พบว่า รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในภาษาไทยปัจจุบัน มี คำเรียกขาน เป็นส่วนประกอบหลักที่สำคัญซึ่งต้องเกิดเสมอ และ เกิดตามลำดับได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่นใช้ คำเรียกขาน ว่า "คุณพ่อคะ" เพื่อเป็นคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวเมื่อเขียนถึงพ่อ ซึ่งถือว่าเป็นการใช้คำเรียกขานเป็นสื่อทางภาษาเขียน นอกเหนือจากสื่อในทางภาษาพูด ที่มีผู้ให้คำจำกัดความว่า คือคำหรือวลีที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ฟังก่อนที่ตนจะพูดเรื่องต่าง ๆ ด้วย (ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภัทย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2531 : 1) ซึ่งในการปรากฏของคำเรียกขานในการเป็นคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวนั้น กล่าวได้ว่า นอกจากคำเรียกขานจะใช้เรียกผู้ฟังก่อนที่จะเริ่มพูดคุยกันโดยทางการพูดแล้ว ในทางการเขียน คำเรียกขาน มีบทบาทในการแสดงการ

ทักทายผู้ที่ตนเขียนถึง ก่อนจะเริ่มเนื้อหาของจดหมายอีกประการหนึ่งด้วย นอกจากนี้การเลือกใช้ คำเรียกขาน ตามบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้ที่ถูกเขียนถึงนั้น ผู้วิจัยพบว่าส่วนใหญ่แล้วจะเป็นไปตามข้อสรุปของการใช้คำเรียกขานตามบทบาทของผู้พูดและผู้ฟัง ในงานวิจัย เรื่องการใช้คำเรียกขานในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ของ ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภิทยิ์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) เช่น ไม่ใช้ ชื่อ โดยลำพังเพื่อใช้เรียกผู้ใหญ่ ซึ่งลักษณะดังกล่าวก็ปรากฏเช่นกัน ในการที่จะไม่ใช้คำเรียกขานที่เป็น ชื่อ โดยลำพังเพื่อเป็นคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวเมื่อเขียนถึงผู้ที่ตนเขียนถึงที่มีฐานะเป็นผู้ใหญ่

6.2.3 ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจัดคำว่า "กราบ" "กราบเท้า" "กราบเรียน" "เรียน" และ "ถึง" เป็นคำแสดงความคารวะ แต่พบว่าคำ "กราบ" "กราบเท้า" "กราบเรียน" และ "เรียน" มีการใช้คล้ายคลึงกันซึ่งอาจรวมไว้เป็นคำแสดงความคารวะพวกหนึ่ง ที่บ่งบอกความเคารพอย่างสูง แต่คำว่า "ถึง" มีลักษณะการใช้แตกต่างออกไป โดยบ่งบอกความเคารพน้อยกว่า และมีความหมายที่เป็นกลางมากกว่าพวกแรก คำว่า "กราบ" "กราบเท้า" "กราบเรียน" และ "เรียน" ใช้มากเมื่อเขียนถึงผู้ใหญ่ ส่วน "ถึง" จะใช้มากเมื่อเขียนถึงผู้น้อย และผู้ที่เท่าเทียมกัน รายละเอียดเกี่ยวกับความแตกต่างในการใช้คำแสดงความคารวะเหล่านี้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจโดยละเอียดต่อไป

6.2.4 การศึกษาการใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว เมื่อเขียนถึงเพื่อน ที่นำปัจจัยทางด้านอายุมาพิจารณาควบคู่ไปกับความสนิท และ ไม่สนิท ผู้วิจัยพบว่า การแบ่งอายุของผู้ที่ถูกเขียนถึงที่เป็นเพื่อน ออกเป็น 6 กลุ่มอายุ คือ เพื่อนที่สนิท และที่ไม่สนิทซึ่งมีอายุมากกว่า เพื่อนที่สนิท และที่ไม่สนิทซึ่งมีอายุเท่ากัน และเพื่อนที่สนิท และที่ไม่สนิทซึ่งมีอายุน้อยกว่า ของการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า อายุของผู้ที่เป็นเพื่อนในลักษณะดังกล่าว ไม่มีผลต่อการเลือกใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า เมื่อบุคคล 2 คน มีความสัมพันธ์กันที่เพื่อนแล้ว อายุที่แตกต่างกันไม่แยกกระตบความสัมพันธ์ของความเป็นเพื่อนแต่อย่างใด

6.2.5 ในการใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวเมื่อเขียนถึง สามเณร/ภรรยา เนื่องจากผู้วิจัยมิได้ทำการศึกษาตัวแปรทางด้านเพศของผู้เขียนจดหมาย จึงไม่ได้แยกการเสนอผลของการใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่แบ่งเป็น เมื่อเขียนถึงสามเณร กับเมื่อเขียนถึงภรรยา แต่ผู้ตอบแบบสอบถามของการศึกษาในครั้งนี้มีทั้งเพศหญิง และชาย ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ปรากฏ พบว่า คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่ใช้ ไม่ได้แยกความเป็นสามเณรหรือภรรยาออกจากกันอย่างสิ้นเชิง คือ พบใช้ ชื่อ+วลีแสดงความรู้สึก เมื่อเขียนถึงทั้งผู้ที่เป็นสามเณรหรือภรรยา ซึ่งจากการปรากฏใช้ดังกล่าวสามารถสะท้อนให้เห็นภาพของความเท่าเทียมกันของผู้ที่เป็นสามเณรและภรรยาในสังคมไทยปัจจุบัน

ถึงแม้ในสังคมสมัยก่อน ตามขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม จะกำหนดให้ความสัมพันธ์ระหว่างสามี และภรรยา เป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมดุล ที่สามียอมเป็นที่เคารพยกย่องและมีสถานภาพสูงกว่าภรรยาก็ตาม

6.3 ข้อเสนอแนะ

6.3.1 ในการศึกษาคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในภาษาไทย ที่ได้จากข้อมูลซึ่งปรากฏในการใช้จริง ๆ คือ จากจดหมายส่วนตัวที่มีการเขียนขึ้นจริง จะทำให้เห็นรูปแบบของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวที่คั่งขึ้น

6.3.2 การศึกษาคำขึ้นต้น ซึ่งเป็นส่วนประกอบของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในภาษาไทย คำหนึ่งคำใดโดยเฉพาะ เช่น คำว่า "ถึง" ที่ใช้เมื่อเขียนถึงผู้ที่ตนเขียนถึงในแต่ละความสัมพันธ์ เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

6.3.3 การศึกษาถึงการใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวเมื่อเขียนถึงบุคคลหนึ่งบุคคลใด ที่มีบทบาทหรือมีชื่อเสียงในสังคม เช่น นักร้องยอดนิคม ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ

6.3.4 การใช้คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว ที่ใช้โดยผู้เขียนที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ หรือ อาชีพ ก็เป็นอีกหัวข้อหนึ่งที่น่าสนใจ